

133503

133502

Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 18-lea.

Nr. 158.

1928 (6).

CÂRLANII

sau

Doi țărani și cinci cârlani.

Piesă într'un act

de

Constantin Negruzi

Cu lămuriri asupra felului, eum trebuie să se joace, date de d-l Nicolae Băllă, directorul artistic al „Astrei“.

Prețul
3 lei.

Editura Asociațiunii „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna 6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Traiană“, s. a., Sibiu.

Catehismul bunului Român.

I. Ce este Asociațiunea „Astra“ ?

E cea mai mare și cea mai veche societate românească din Ardeal pentru răspândirea culturii în sânul poporului român.

II. Ce a făcut și va face Asociațiunea ?

1. A ajutat în timpuri grele, cu *burse*, tinerii români la învățatură de carte și de meserii. — 2. A înființat o *biblioteca centrală* în Sibiu. — 3. A înființat un *Muzeu* minunat, cuprinzând mai ales lucruri făcute de harnicele țărance române, dar și alte celea. — 4. A ținut zeci de mii de *conferențe* populare la sate și la orașe. — 5. A înființat *cursuri pentru analfa-beți* (neștiutori de carte). — 6. A înființat *bănci populare și cooperative*. — 7. A tipărit, în zeci și zeci de mii de exemplare, *cărți de învățatură și petrecere pentru popor*. — 8. A tipărit revista „*Transilvania*“. — 9. A înființat *despărțăminte, cercuri culturale, biblioteci* populare la sate. — 10. A ajutat construirea de *Case naționale*. — 11. Ajută tipărirea unei biblioteci pentru cărturarii cu școală mai mare (de către Secțiile „Astrei“ din Cluj).

III. Ce trebuie să facă orice Român bun ?

1. Să se *înscrisie membru* la Asociațiune (membru fondator 1000 Lei, membru pe viață 500 Lei, membri activi 50 Lei). — 2. Cărturarii cu știință de carte mai multă să aboneze revista „*Transilvania*“ și să cumpere cărțile tipărite de Secțiile „Astrei“. Aceștia, și apoi lumea dela sate să cumpere broșurile din Biblioteca populară a „Asociațiunii“ (fiecare coală de tipar de 16 pag. 1 Leu, 50 coale cu 800 pag. 50 Lei).

133502

651014

Biblioteca populară a Asociațiunii „Astra“.

Anul al 18-lea.

Nr. 158.

1928 (6).

CÂRLANII

sau

Doi țărani și cinci cârlani.

Piesă într'un act

de

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Constantin Negruzzi.

Cu lămuriri asupra felului, cum trebuie
să se joace, date de d-l **Nicolae Bălă**,
directorul artistic al „Astrei“.

Biblioteca Universității Regale Ferdinand I.
din CLUJ.

No. 2857 1928

EXEMPLAR LEGAL.

Editura Asociațiunii „Astra“, Sibiu, Strada Șaguna 6.
Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Trătană“, s. a., Sibiu.

Iubite cefitorule!

„Astă mică farsă“, cum îi spune, plin de modestie, comedioarei, însuș autorul ei, Costache Negruzzi, a descreeșit multe frunți, din 1849 începând până acum. Pentru întâiaș dată s'a jucat pe scena „Teatrului Național“ din București, în folosul emigrașilor români din Transilvania și, iată, acum ne este dat să o ascultăm pe scenele noastre, fără emigrași din Transilvania.

Actori de samă de ai noștri au jucat în „Cârlanii“ aceștia, de pildă soșii Teodorini, apoi marele Luchian. Și muzica cu cântece pline de frumseșe, compusă de compozitorul Flechtenmacher, a contribuit ca piesa aceasta teatrală să prindă rădăcină în repertoriul teatrului nostru, mai cu seamă sătesc.

Autorul, Constantin (Costake) Negruzzi (1809—1868) a fost un boier român, ca de care să ne dea pronia cerească cât de mulți. Inimos, plin de bun-simș, cu cunoștinșe multe și frumoase. Prietin bun cu Vasile Alecsandri, marele nostru poet, și cu Mihail Kogălniceanu,

marele bărbat de stat — toți trei s'au apucat de lucru, pătrunși de adevărul că nu e vremea de ciorovăieli de babe, ci de pus umărul.

Și așa a scris Negruzzi *novele istorice* („*Fragmente istorice*“ : Aprodul Purice, Alexandru Lăpușneanu), *piese de teatru*, (pe lângă *traduceri*, „*Muza dela Burdujeni*“ și „*Cârlanii*“) *apoi novele și schițe*: „*Păcatele tinerețelor*“ și *minunate „Amintiri” și „Scrisori”*. *Cine vrea să cunoască literatura și cultura românească nu poate trece pe lângă cele scrise de acest scriitor de samă al nostru.*

Glume sănătoase, lipsă de bătărănie, multă inimă, un limbajiu atrăgător, neprețacut — iată ce atrage la scrisul lui Negruzzi.

Să-i fim recunoscători că s'a gândit și la satele noastre, scriind „Cârlanii” și să-i mai jucăm, fiindcă ne mai silește să uităm năcazurile zilnice.

H. P.-Petrescu.

Indrumări

**pentru conducătorii sau directorii de scenă
ai reprezentațiilor teatrale.**

Un obicei bun s'a înrădăcinat în satele noastre de-a da reprezentații teatrale cu elevii sau cu oameni mai în vârstă cu prilejul sărbătorilor religioase sau a sărbătorilor naționale. Aceste reprezentații au ca scop principal strângerea de mijloace bănești, fie pentru școală ori biserică, fie pentru alte societăți de binefacere.

Pentru ca aceste reprezentații teatrale să nu fie numai un prilej de a încasa bani, ci și un prilej de a procura publicului un ceas de petrecere și veselie și de a-i da totodată și educație morală și națională — conducătorii astor fel de „manifestațiuni artistice“ vor observa următoarele reguli generale, necesare pentru obținerea unui succes cât mai satisfăcător :

I. Alegerea piesei.

La alegerea piesei se va ține seama de prilejul sau scopul, ce ne îndeamnă să

aranjăm reprezentația, căci pentru serbătorirea zilelor naționale de 10 Mai sau 1 Decembrie de sigur nu putem juca o piesă cu desăvârșire străină de importanța națională a acestor zile, ci vom alege o piesă cu subiect eroic-național.

Mai departe va trebui să se țină seamă de publicul spectator. Să nu-i dăm o piesă, care nu o poate înțelege în întregime, căci să nu uităm că artiștii sau diletanții *nu joacă teatru pentru ei, ci pentru public*. Deasemenea un rol important pentru alegerea piesei joacă și împrejurările tehnice (scenă, decoruri, costume, rechizite, aparate pentru jocuri de lumini și tempestăți etc.)

II. Distribuția rolurilor.

După alegerea piesei directorul de scenă o va citi în prezența mai multor persoane, dând explicațiunile necesare și făcând caracterizarea fiecărui personaj din piesă, lăsând apoi să citească alternativ, cei prezenți. După aceasta citire va alege dintre cititori pentru fiecare rol persoana cea mai potrivită, fără a ține seamă de anumite considerațiuni familiare sau prietenești, ci având în vedere numai și numai succesul reprezentației.

III. Repetițiile.

Prima repetiție va avea loc cel mai târziu a doua zi după distribuirea rolurilor, pentruca diletanții, în zelul lor, să nu aibă timp să învețe greșit rolurile și de capul lor, căci aceasta ar însemna pentru directorul de scenă muncă dublă, el fiind nevoit să-i desvețe mai întâiu de greșelile contractate. La această repetiție fiecare își citește rolul său, însemnând cu creion roșu indicațiunile directorului de scenă, referitor la intrări, ieșiri, mișcarea pe scenă etc., și va sublinia cuvintele și frazele cari vor trebui accentuate deosebit. Aceste însemnări și sublinieri le va face și *suflerul* în cartea sa.

Următoarele 3—4 repetiții se vor ținea deasemenea cu rolurile citite, fixându-se definitiv intrările, ieșirile, mișcările pe scenă, precum și intonațiile, frazarea și accentuările corecte în text. În aceste repetiții se va marca, după posibilitate, decorul cu intrări și ieșiri, se va folosi dela prima repetiție mobila (scaune, mese, etc.) prescriasă în piesă și rechizitele principale și cari sunt necesare acțiunii din piesă. În felul acesta diletanții învață rolul aproape pe jumătate și acum pot să se ocupe și acasă de memorizarea textului, urmând ca în viitoarele repetiții, cu ajutorul *suflerului*, să îngrijească mai mult de caracterizarea per-

sonajului și rotunzirea gesturilor și a mișcării pe scenă.

Pentruca rolul să devie carne și oase și diletantul să-și câștige siguranța jocului și a textului, directorul de scenă va insista să repeteze cât mai des anumite fraze și mișcări sau gesturi; va stărui pentru o dicțiune cât mai clară și corectă, pentrucă nimic nu este mai urât în teatru, de cât un defect de pronunțare sau o răgușeală energică. Da pretinde totodată dela fiecare punctualitate, disciplină și respectarea necondiționată a indicațiunilor și îndrumărilor sale în legătură cu reprezentația proiectată.

Repetiția generală se va face, după posibilitate, în preseara zilei, în care va avea loc reprezentația, — în nici un caz însă în ziua reprezentației — cu decorul, mobila, costumele, rechizitele, cu un cuvânt întocmai ca și în seara reprezentației, cu excepția publicului, căruia îi este cu desăvârșire interzisă intrarea la această repetiție.

Directorul de scenă nu va mai întrerupe pe diletant cu observări în cursul scenei, ci acestea le va face în pauza dintre acte sau și numai după terminarea piesei, pentru ca astfel directorul de scenă să aibă posibilitatea de a se convinge, că piesa merge fără ezitări, iar interpreții să-și câștige

siguranța și liniștirea sufletească, că totul va merge bine spre mulțumirea lor și a publicului de mâne seară.

IV. Reprezentația.

Ca și la reпреzentația generală toți ceice au vreun rol sau orice altă funcțiune de îndeplinit la această „manifestație artistică“, vor fi cel puțin cu o oră înainte de începerea reпреzentației la teatru. Întârzieri produc neliniște și enervare între diletanți, ba, dacă întârzierea trece de ora fixată pentru începere, enervarea trece și asupra publicului, venit *nu ca să se enerveze, ci ca să se distreze. Începeți deci la ora fixată!*

De obicei imediat înainte de reпреzentație interpreții nu mânâncă nimic, în nici un caz însă să nu mânânce mâncări grele, fiindcă un stomac prea sătul îngreunează funcțiunea creierului. ne face greoi și leneși în mișcare și în gândire.

Durata reпреzentației să fie cel mult $2\frac{1}{2}$ ore și să se înceapă mai bine mai de vreme, decât prea târziu. Reпреzentațiile de seara să se înceapă cel mai târziu la orele $7\frac{1}{2}$ —8, iar cele de după masă la ora $3\frac{1}{2}$ —4.

Dacă piesa este scurtă sau numai într'un act, atunci se vor mai pune în program

declamări, coruri și eventual o scurtă conferință despre însemnătatea zilei serbătorită sau despre piesă și autorul ei. În cazul din urmă piesa va fi ultimul punct din program, care se va fixa în felul următor :

1. Cor,
2. Conferință,
3. Cor,
4. Declamație,
5. Cor,
6. Declamație,
7. Cor, sau eventual dansuri naționale.

Pauză.

8. Piesa teatrală.

*

Directorul de scenă poartă răspunderea întregii reprezentații din punct de vedere moral, tehnic și artistic. Deaceia ordinele sale vor fi respectate și îndeplinite cu cea mai mare strictețe. Pentru a putea supraveghea, cu toată conștientizată, jocul diletanților și partea tehnică a reprezentației, directorul de scenă nu va juca și el însuși vreun rol în piesă, fiindcă în cazul acesta, ar fi preocupat mai mult de rolul său decât al celorlalți și astfel jocul de ansamblu (împreună) ar suferi considerabil.

În ajutorul directorului de scenă va sta *regisorul*, care se va îngriji — după indi-

cațiunile directorului de scenă — de aranjarea scenei, de mobilă și rechizitele necesare, de avizarea și chemarea diletanților să între în scenă și de tot ce are să se întâmple în legătură cu piesa, după culise. (Zgomot. jocuri de lumină, etc.)

*

Îndrumările date aci pe scurt cuprind numai strictul necesar din regulile elementare, pe cari trebuie să le respecte orice director de scenă, regisor și toți diletanții, cari au ambiția să se prezinte pe scenă.

Nicolae Băilă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PERSOANE:

Lionescu, fiul boierului proprietar, de 18 ani.

Miron }
Terinte } țărani fruntași, de 30—35 ani.

Domnica, femeia lui Miron, de 20—25 ani.

Vochița, femeia lui Terinte, de 20—25 ani.

Scena se petrece într'un sat. În dreapta și în stânga câte o casă țărănească. În fund, clopotnița bisericii, sau, dacă aceasta nu se poate face, se va folosi o buturugă, un gard, un tufiș sau altceva, după care să se poată ascunde 2 oameni. În fața casei lui Miron — din stânga actorului — se află o masă cu o laviță simplă și un scaun, iar înaintea casei lui Terinte — din dreapta actorului — o laviță simplă sau un buștean, pe care pot să șadă 2 oameni. Pe scenele improvizate dela sate, unde nu sunt decoruri, fundul scenei și tufișul se pot face din frunze late sau crengi de arbori, înșirate pe sfori și atârinate de un laț, de lungimea scenei, după care se pot ascunde Miron și Terinte, iar casele pot fi, deasemenea, înlocuite cu păreși formați din frunze sau crengi, dând impresia ca și când ar fi colțuri de grădini împrejmuite cu gard viu.

Textul încadrat în parantezele ( ) va rămâne afară la reprezentație.

SCENA I.

Miron. Terinte.

(La ridicarea cortinei, Terinte șade pe laviță înaintea casei sale, cu capul în palme.)

Miron. (Apropiindu-se de Terinte). Ce ai, nene Terinte, de ești așa de posomorît? Ce! Nu ți-ai adunat fânul? Nu ți-ai cules popușoi?

Terinte. Ba i-am cules.

Miron. Apoi de ce ești (sborșit) supărat?

Terinte. Nu știu.

Miron. Cum nu știi? Ian nu mai umblă și-mi spune ce ai. Știi, că eu ție îți spun tot ce am pe inimă, că tu ești bun de sfat. Poate ți-oiu da și eu vr'un sfat, care ți-a veni la socoteală. Știu, că n'ar fi vr'un lucru de spăriat. Ian spune, de!

Terinte. Da dacă nu-mi e voia să-ți spun? Da dacă n'am nevoie de sfat? Ce-ți pasă ție?

Miron. Bre! așa faci tu cu cumătru-tău? Bine!

Terinte. E, nu-i aceea, omule! Da uneori are cineva poftă să tacă; n'are totdeauna chef să spue toate cele.

Miron. Zău, cumetre, n'am gândit că-i fi tu așa cu mine. Îmi pare rău.

Terinte. (Ridicându-se necăjit de pe laviță.) Da după ce-ți spui, măi Române, că n'am chef de vorbă, ce nu-mi dai pace! (Trece în dreapta.)

(Miron. Terinte! Terinte!
 N'am socotit niciodată,
 Că tu-i fi așa cu mine,
 Când de-o vreme 'ndelungată
 Eu sunt prieten cu tine.
 Cumătrul tău a fost gata
 Ori la ce să te slujească,
 Numai sapa și lopata
 Gândeam să ne despărțească.
 Spune, ce vrei? Botii, carul,
 Punga? Cere tot ce-ți place!)

Terinte. Of, nu știi, cumetre, amarul,
 Care dragostea ne face.

Miron. (*Apropiindu-se de Terinte.*) Ce spui?
 Dragostea! Nu cumva și s'au aprins călcăile
 după vre-o lelică?

Terinte. Ba, ba.

Miron. Nu-i de șagă, ian las'. (*Trece la
 ușa casei sale și strigă*). Nevastă! Nevastă!

Terinte. Tacă-ți gura. Doar te-i apucă să
 spui femeii tale. S'audă tot satul.

Miron. Nu, nu. — Nevastă! Nevastă!

SCENA II.

Domnica și cei de sus.

Domnica. (*Eșind din casă*). Ei, ce este? Ce
 strigi așa tare, par'că-i cineva surd.

Miron
*Domnica
*Terinte
*

Miron. Ia, cumătrul, nevastă, nu știu ce are: par'că nu i-s boii acasă. Vrea să-mi spuie ceva. Avem de vorbit. Du-te de ne adă o oală de vin.

Domnica. Acuși. (În parte.) Oare ce are să spuie? (Intră 'n casă.)

SCENA III.

Terinte. Miron.

Terinte. Adecă ce nevoie eră să-i spui? Asta-i treaba femeilor? Nu știi tu, că au niște limbi — niște limbi, ia, așa de...

Miron. Țis! De te-a auzi vr'una vai de urechile tale! (Se așează amândoi la masa din fața casei lui Miron, Terinte pe laviță, iar Miron pe scaun).

SCENA IV.

Cei de sus. Domnica (aducând o oală și două pahare).

Domnica. Iaca vinul; căutați de nu vă chefăluți cum vă e obiceiul.

Miron. Taci tu, nevăstuitecă! Știi, că vinu-mi dă chef să fac niște lucruri... și...

Domnica. Și — vă 'mbățați și treaba rămâne.

Miron. N'ai nici o grije. Du-te de ne gătește ceva de mâncat. Avem de vorbit cu cumătrul.

Domnica. Mă duc. (În parte.) Nu vrea s'aud ce o să-i spuie Terente; bine, o să mă puiu la pândă. (Intră și se dă în dosul ușii.)

Miron. (Turnând în pahare.) Na, cumetre, bea și începe.

Terinte. N'am poftă nici de beut, nici de vorbit.

Miron. Acum s'aștepți și rugat! Ian lasă marafeturile, deschide-ți inima. Dacă ai vr'un năcaz, l-om împărți amândoi ca doi frați. — De, spune; ai vre-o datorie de plătit?

Terinte. Ba nu-i aceea.

Miron. Apoi dar ce-i?

Terinte. Ia, cuconășul nostru nu-mi prea vine la socoteală.

Miron. Fictorul boierului, care vine în toate diminețile de cetește sub răchitele astea?

Terinte. Toema; pentrucă ce-l face, măi, pe dânsul să vie chiar în dreptul casei noastre și nu se duce, dacă-i trebuie umbră, în grădinița curții?

Miron. Ha! Am înțeles! Iți temi nevasta.

Terinte. Eu? Ba nici gândesc. Dar judecă tu singur, ce caută el aici? Nu vine,

măi, de flori de cuc și-aș pune rămășag, că și-a pus ochiul pe ceva.

Miron. Zău, se poate. Dar adică, de ce-ți bați capul? Par'că-i numai Vochița în tot satul!

Terinte. Vochița! Femeia mea! Ba că chiar. Zi mai bine Domnica, dar Vochița...

Miron. Domnica, zici? Visezi, fătăte! Domnica-i cuminte. Eu i-s drag. Vezi tu?

(Când la boierese eu vara

Am muncit mereu,

Și mă 'ntorc ostenit seara

La bordeiul meu,

Să vezi tu, nene Terinte,

Nevăstuica mea,

Cum îmi sare înainte

Ca o furturea,

Hopa, țupa, țupa, țupa,

Amândoi cântăm,

Hopa, țupa, țupa, țupa,

Rădem și jucăm.)

Terinte. Așa! Apoi dar n'am ce mai zice.

Miron. Bine, măi Române, dacă n'ai nici o grije, pentruce ești așa de (sborșit) su-părat?

Terinte. Pentru ce? — Pentru tine, dacă vrei s'o știi!

Miron. Pentru mine? Măre, ce spui?!

Terinte. Așa s'o știi, pentru tine, sărmane omule! Am văzut ieri pe cuconașul vorbind

cu Domnica și ea unde-l ascultă și unde-i râdeă...

Miron. Nevasta mea, ba că chiar. N'ai văzut bine cumetre. Nevastă-mea a fost fată 'n curte, nu-i de-acele care socoți tu. Dar pentru Vochița nu m'apuc. Am văzut-o deunăzi cu euconășul și zău m'aș apucă, că dacă...

Terinte. Te 'nșeli, cumetre! Ba eu m'aș apucă, că dacă euconășul ar umblă, Domnica...

Miron. Domnica! Ei, cerce dumnilui și-i vedeă cum mi ți-l-a luă cu prăjina. Dar Vochița... ha, ha, ha.

Terinte (*îngânându-l*). Ha, ha, ha! Dacă ți-așa povestea, pun rămășag, că dacă euconășul s'a legă de nevasta ta, pățești pozna. Iar de Vochița ca mai ba.

Miron. Bine, eu pun cinci cârlani rămășag.

Terinte. Fie, adu mâna! (*Iși dau mâna.*)

Miron. Ai să pierzi cârlanii, cumetre!

Terinte. Da ce-are a face! Domnica ta-i cuminte, Doamne ferește! Ha, ha, ha!

Domnica, (*în parte.*) Așa, bade Terinte! Te-oiu face eu de-i da cârlanii! Așteaptă!

Miron. Om vedeă, om vedeă.

Terinte. Om vedeă. — Știi ce? (*Ridicându-se de pe laviță.*) Acum trebuie să ne chemăm nevetele și să ne luăm ziua bună.

Miron. Bine zici. Da unde să ne ducem?
Terinte. Vin cu mine. Ți-oiu spune eu ce
 gând am.

Miron. Haidem, cumetre. (*Ies.*)

SCENA V.

Domnica, (singură.) Așa, marțafoilor! Vreți
 să vă cercați femeile! Bine, bine. Jueați-vă
 cu focul, dacă vi-i voia să vă frigeți. (*Bate la
 ușa Vochiții.*) Vochițo! Vin' degrabă!

SCENA VI.

Vochița. Domnica.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Vochița, (deschizând fereastra sau dacă aceasta
 lipsește, intrând pe ușa din dreapta.)* Ce vrei, cu-
 mără?

Domnica. Nu știi, Vochițo. Mangosiții
 noștri de bărbați ne tem de cuconașul.

Vochița. Zău, cam au dreptate. Cuconașul
 îi tânăr și frumos. Mi-se pare că dumniata
 i-ai cam luat sama.

Domnica. Nu știu, eu ori tu ai jucat Du-
 minecă la horă cu dânsul.

Vochița. Nu-i vina mea, dacă joc mai
 bine decât altele.

Domnica. Ce-are a face! — Da, ian' las',
 nu-i vorba să ne sfădim. Trebuie să ne

ntoareem ciuda pe bărbații noștri, pentru că n'au încredere în noi.

Vochița. Bucuroasă. Cum să facem?

Domnica. Terinte zice, că eu ascult glumele coconășului și bărbatul meu zice, că tu îi ești dragă.

Vochița. Auzi nătărăii! Pentru că mi-e drag să șed la vorbă, hop! li-se năzare nu știu ce. Sărmanilor bărbați, sunteți buni de legat la gard!

Domnica. Nătărăi, fa, și nătângi, nătângi!

Vochița. Cei mai gingași se arată

Până nu-s căsătoriți,

Dar cum s'au însurat, îndată

Se și fac nesuferiți.

Dragostea lor acea vie

Nici decum n'o mai simțim,

Ei hărbareți vor să fie,

Noi credință să păzim.

(Se poate și numai recita pe un ton ironic și râzând.)

Domnica. Zău, bine zici, cumătră.

Vochița. Da ce să facem noi, spune?

Domnica. Ei au pus rămășag cinel cârlani, că ori tu, ori eu, ne-om plecă la vorbele euconășului. Or să se facă, că se due la târg, ca să ne poată pândi mai lesne. Știi ce? Noi să ne arătăm scârbite, că se due. Și-apoi, ca să-i năcăjim, să ne facem

c'ascultăm pe euconășul. Ai să vezi, cum o să crăpe de ciudă.

Vochița. A! dumniilor vor să se joace cu noi? Săracii! N'au văzut încă pe dracu!

Domnica. Iacătă-i, vin. — Să intrăm în casă și nu uifă, că tu ai să 'ncepi. (*Se retrag în casele lor.*)

SCENA VII.

Terinte. Miron. (*Vin din dreapta.*)

Terinte. Așa! tocmăi așa. Nici visează ele de asta.

Miron. Ei! ce zici? Ai văzut cum am pus lucrul la cale? Dezi tu, eu-s lup bătrân, bre.

Terinte. Ce are a face! Par'că eu nu m'aș fi priceput dacă aș fi vrut. Dar să începem. Să vezi pe Vochița, cum are să se scârbească. — Dochițo! Dochițo!

Miron. Da și pe Domnica s'o vezi! — Domnico! Domnico!

SCENA VIII.

Cei dinainte, Vochița și Domnica.

Vochița. Cum îi, bădică? Iată-mă-s.

Terinte. Ureau să-ți spui, nevăstuică, că eu și cu cumătru ne ducem pân' la târg, c'avem treabă.

Vochița. Cum! Urei să te duci și să mă lași singură. Hâ, hâ, hâ. *(Se face că plânge.)*

Terinte, *(incet lui Miron).* Vezi, Miroane! Știi ce? Dă cei cinci cârlani și nu mai zice nimic.

Miron. Așa! Asta nu va să zică nimic. — Domnico! Da n'ai să vii acu?

Domnica, *(ieșind)* Da ce-ai pățit azi? Ce este?

Terinte
*

Vochița
*

Miron
*

Domnica
BCU Cluj / Central University Library C*

Miron. Ia, Domnico, o să ne ducem la târg cu cumătrul...

Domnica. Cum? Te duci și mă lași? Nu știi, bădicuță, că nu pot ședeà un cias fără dumniata? Hâ, hâ, hâ. *(Făcându-se că plânge.)*

Miron *(cătră Domnica.)* Nu plânge, fata mea, om umblă degrabă. Rămâi sănătoasă, puică. *(O sărută, ea se face că plânge.)* Vezi tu, Terinte, cum i-s de drag? Asta nu-i prefăcătorie. Crede-mă, nu te mai pune de pricină, și dă cârlanii.

Terinte. Ba, ba, pân' acu-i tot una. Să te găsească sănătoasă, Vochițo, și dumniata, cumetriță. Din, Miroane.

Domnica. Să mergi sănătos, bădică. Păzește-te pe drum. Nu te osteni; și dumniata, cumetre Terinte! (*Bărbații ies.*)

SCENA IX.

Vochița și Domnica (bufnesc de râs).

Vochița. Sărmanii proști! Socot, că ne'nșală.

Domnica. Gândeà, că plâng.

Vochița. Erà cât pe ce să se mântuie rămășagul.

Domnica. Țs! Iacătă-i, se pun la pândă în clopotniță. (*Se va înlocui, eventual, cu cuvântul ce reprezintă ascunzătoarea.*) Din. (*Amândouă intră'n casă.*)

SCENA X.

Terinte și Miron (în clopotniță).

Miron. De-aci putem vedeà bine. Dar știi tu, că ești tare îndărătnic? Ai văzut, cum mă iubește nevastă-mea. Ce-ți mai trebuie? Crede-mă, dă cârlanii!

Terinte. Mai avem treabă, nenișorule. — A! Iaca mierloiul. Taci, să vedem acù.

SCENA XI.

Tăranii (în clopotniță). Lionescu.

Lionescu (venind din dreapta.) Ce osândă pentru mine, să fiu silit a ședeà la blestemata asta de țară, unde mor de urît. Eu nu știu, ce i-a abătut tătâni-meu să vie să șadă toată vara aici? Zău, dacă n'ar mai fi Dochița și Domnica, m'aș uscă pe picioare.

Terinte. Auzi tu? A zis Domnica.

Miron. Ba a început cu Vochița.

Lionescu. (Șade pe scaunul de lângă masă.) Tot cărți și iar cărți. Ce dracu! Vor să mă facă dobă de carte, când aș putea vedeà pe Dochița, care-i așa de frumușică!

Miron. Na! Te pricepi acum? După Dochița umblă.

Lionescu. Ori pe Domnica. Tare-mi place nevasta aceea.

Terinte. E, ce zici acu? Tare-i place nevasta ta.

Lionescu. Sărmanele femei! Cătu-s de nenorocite să aibă niște bărbați așa de gogomani!

Terinte și Miron. Bun! — Mulțumim, euconășule!

Lionescu. Ce s'aude? (Bărbații se ascund). Așa, pe legea mea, chiar de mila lor ar trebui să le mângâiu.

Terinte. Mai bine ar fi să le dai pace.

Lionescu. Ce dracu! (*Se ridică*). Par'că este un ecou aice.

SCENA XII.

Cei de sus. Voichița (ieșind din casă.)

Lionescu. A, iaca Voichița. Te aștept de o grămadă de vreme; nu mai puteam de dor să te văd.

Vochița. Dă-mi pace, coconașule; am treabă.

Lionescu. Ia stai puținel, dragă Vochițo!

Vochița. Ba-io, ba-io, nu se poate. — Când ai ști cătu-s de scârbită!

Lionescu. Mata scârbită! cum se poate? și de ce, sufletul meu?

Vochița. Bărbatul meu s'a dus la târg.

Lionescu. Ha, ha, ha, ce nenorocire! Te jeluești de cea mai bună treabă. — Bărbatu-tău e un țărănoiu, un prost, un...

Vochița. Ei, destul, cuconașule; nu-l lăudă așa de tare.

Lionescu. Măre, las'. Omul acela nu-i făcut să aibă o floriceică ca mata. Îi păcat, că ți-e bărbat.

Terinte. I! cățelule! când n'ai fi feciorul boierului...

Micu. Țs! taci. Ai răbdare.

Vochița. Ce-i drept, aș fi putut găsi mai bine.

Terinte. Auzi, spurcăciunea!

Lionescu. Ești așa de frumoasă, așa de bunișoară, că...

Vochița. Da las', las'. Dumniavoastră, cuconașii, așa sunteți deprinși a zice la toate.

Lionescu. Să fiu nu știu cum, dacă nu-ți spun drept. *(O sărută)*

Vochița. Astâmpără-te, cuconașule. Ce-ar zice bărbatul meu, dacă te-a vedeà?

Lionescu. Dă-l încolo pe bărbatul tău.

Terinte. Las' că te-oiu da eu încolo, moșpane!

Miron. N'ai să taci, măi creștine?

Lionescu. Vin, Vochițo, să ședem pe lavița asta.

Vochița. Așa! Da ce-a zice de mine lumea? Bărbatul meu a face o gălăgie...

Lionescu. Nu mai gândi la nătărăul acela.

Terinte. Bun!

Vochița. Apoi dă, dacă mi-i bărbat. Mă tem de Domnica, să nu umple satul.

Lionescu. N'ai nici o grije, drăguță.

Voichița. Da-i ședeà binișor, așa-i, și nu-i mai zice nimic de bărbatul meu? *(se duc amândoi și se așează pe lavița din fața casei lui Terinte.)*

Lionescu. Nu, nu.

Terinte. Iacă, se duce — se duce. —
Nu mă lăsa cumetrel!

Lionescu. Aşa-i, Vochiţa, că-i veni în
toate zilele să şedem aici de vorbă?

Vochiţa. Şi ce, ai să te 'ncălzeşti din-
tr'asta? Mai bine ai face să-ţi cauţi de cărţi.

Lionescu. Cărţi! Ba că chiar. Nu vreau
să mai învăţ de acum. Nu gândesc decât
la mata, te visez când mă eule şi când mă
scol, şi dacă nu te văz, mor.

Terinte. Măăăă! A turbat, nu-i glumă.

Vochiţa. Da ce-o zice tatăl dumnitale
şi dascălul?

Lionescu. Zi-că, ce li-e voia.'

(De cu ziua până 'n seară
Dascălu mă năcăjeşte
Cu latina şi greceasca,
Capu hojma-mi ameteşte.

El tot spune, spune, spune,
Dărdăeşte cât de mult,
El tot spune, spune, spune,
Iar eu case şi nu-l ascult.
Când mi-ai fi tu dascăliţă
Ai vedeà, cum m'aş sili,
De mine-ai fi mulţumită
Şi-n curând m'aş procopsi.
O, ce dulce plăcere

Lângă tine-aş învăţa !
 Lecţiile le-aş culege
 Pe dulcea guriţa ta.

Şi-aş tot spune, spune, spune,
 Răzâmat de al tău sân,
 Ți-aş tot spune, spune, spune,
 Lecţia mea prin suspin.

Când mi-ai fi tu dăscăliţă,
 Ai vedeà, cum m'aş sili.
 De mine-ai fi mulţumită
 Şi-n curând m'aş procopsi.

Terinte. Las', că te-oiu procopsi eu,
 papălapte !

Miron. N'ai să taci, mă !

Terinte. Crăp de mânie !

Vochiţa. Nu te înţeleg. Spune, ce vrei
 dela mine, conaşule ?

(Lionescu. Când tătucu la mămuca

Vre un mic favor cereà,
 Mămuca cu bucurie
 Dorinţa îi împlină :
 Tu fă, cum făcea mămuca,
 Eu oi face ca tătucuca.

Vochița. Când tătucu cu mămuca
 Se jucă și șuguiă,
 Mămuca-i da peste mână
 Când se mai obrăznicia.
 Dumniata faci ca tătucu,
 Eu fac cum făcea mămuca.)

Lionescu. Iată ce vreau! (*vrea s'o îmbrățișeze, Vochița-i dă peste mână.*)

Terinte. Bre! Abia mă răsuflii. Măi, cum o luase de iute!

Miron. Cât pe ce eră s'o pățești, cumetre.

Lionescu. Zi ce vrei; nu te las, dacă nu mi-i făgădui că-i veni aici în toate zilele.

Vochița. Fugi de aici, euconășule. Iacă, mi-se pare ne-a văzut Domnica.

SCENA XIII.

Cei de sus. Domnica (ese în prag cu mânilor în șolduri.)

Domnica. (cu ironie.) Brava! frumos! ce vă pasă? Bărbatul nu-i acasă.

Lionescu. Dacă-i așa, na! (*O sărută.*)

Miron. Iacă, bre! Se leagă de nevastă-mea acu.

Domnica. Ei, ian să-ți spui, nu te prea, prea...

Lionescu. Ce! Te mântii? Ei bine, să-ți dau înapoi sărutarea ce ți-am luat-o.

Domnica. Ba mă rog.

Lionescu. Fie și-așa, dacă vrei. Dar măcar primește inelul acesta.

Vochița. !! câtu-l de frumușel.

Miron. Dezi tu, cumetre, tâlharul umblă cu nadă; te-i miră, de nu l-a luă nevasta ta.

Lionescu. Ține, Domnico, nime nu te vede.

Domnica. Ba-io, ba-io. (*Intră 'n casă.*)

SCENA XIV.

Ceilalți (fără Domnica.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Lionescu. Domnico! Domnico! — Am scăpat-o. Na-ți-l matale, Vochițo!

Vochița. Vorbă-i! Să iau eu ce-au lăpădat altele.

Lionescu. Ce? gândeai c'o să i-l dau ei? Nu știi, că numai mata îmi ești dragă?

Vochița. Ian dă-mi pace! Îs mânioasă.
(*Pleacă.*)

SCENA XV.

Lionescu. — Bărbații (*în clopotniță*).

Lionescu. Nal! Că mi-au fugit amândouă, dar nu mă desnădăjduesc eu așa lesne. Sărmanilor bărbați! Trebuie să vă slujesc,

când nu sunteți acasă; altminteri nevestele voastre n'ar ști ce să facă de urît.

Miron și Terinte. Foarte mulțămim de slujbă.

Lionescu. Vine Domnica. — Să te văd Lionescule!

SCENA XVI.

Cei de sus — Domnica

Domnica. (în parte.) E tot aici. O să râdem acum.

Lionescu. Mata ești, Domnico? De ce-ai fugit adineaori și m'ai lăsat?

Domnica. Îmi pare c'aveai cu cine vorbi.

Lionescu. Ei, ești mânioasă. Vino de șezi colea lângă mine, să facem pace.

Domnica. Bine, dar cu tocmeală că-i fi cuminte.

Lionescu. Să fiu cuminte?

Îmi cei un lucru peste puțină,
 (Domnico, dragă, căci de-aș și vrea
 Să țin aceasta făgăduință,
 Mă jur pe ochii-ți, că n'aș putea.
 Pot fi cuminte stând lângă tine,
 Când pentru tine amor simțesc?
 Amorul este stăpân pe mine
 Și lui viața îmi hărăzesc.)

Domnica. Dacă-i așa, fug.

Lionescu. Ba, ba, ascultă-mă, Domnico, numai o vorbă.

Domnica. Ei bine, ce vrei ?

Lionescu. Ține inelușul ăsta.

Domnica. Așa! Dar dacă m'a vedea Dochița ?

Lionescu. Nu te teme, nime nu te vede.
(*li pune inelul.*)

Miron. Nime! A tigoare!

Terinte. Tac! Că merge treaba bine.

Domnica. Doamne! Când m'ar vedea bărbatul meu!

Lionescu. Ce-ți mai bați capul de gogomanul acela ?

Miron. Mulțumim.

Lionescu. Acum să-mi dai o guriță, așa-i ?

Domnica. Da grabă ți-i !

Caută vre-o fetiță,
Dacă-ți trebui' sărutat,
Sau vre-o mândră coconiță
Ce dorește măritat.
Nu umblă după neveste,
Cuconășule, că, zău
Ți-a face urite feste
Vre-un bărbat nătărău.

Noi, femeile de țară
 Nu știm iubi ca la târg
 Îi dăm iute și de sârg. } bis (Pleacă.)
 Și pe birbănteii afară.

(Se poate și numai recită)

Lionescu. Și asta a fugit. Nu-i nimic. Acu să pândesc, doar oiu găsi pe Vochița singură. (lese.)

SCENA XVII.

Terinte — Miron. (Coboriți din clopotniță.)

Terinte. (râzând.) Haha, ha, ha. Ei, cum îți pare, cumetre?

Miron. Dă-mi pace, n'auzi tu! Of, țolina, auzi ce-mi face? Las' c'oiu dozbăla-o eu.

Terinte. Nu mai gândi, cumetre, și trimite argatul la stână, s'aducă cârlanii.

Miron. Cârlanii? — Ei, mai avem treabă.

Terinte. Cum! N'ai perdut rămășagul?

Miron. Așa-i, am perdut, am perdut, dar — n'am perdut.

Terinte. Cum n'ai perdut? N'ai văzut chiar eu ochii tăi?

Miron. Așa-i, am văzut, am văzut, dar n'am văzut destul.

Terinte. Dar ce vrei să mai vezi, omule?

Miron. Vreau să văd și pe Dochîța singură cu euconășul, și-apoi om vedeă.

Terinte. Bine, bine, ai cuvânt. Femeia mea n'a fost fată 'n curte, așa este. (*Râde.*)

Miron. Râde, râde de mine. Să vedem.

• *Terinte.* (*îngânând pe Miron.*) Nevasta mea? ba că chiar. N'ai văzut bine, cumetre; nevasta mea a fost fată 'n curte; nu-i de acele de care socoți tu. Ha, ha, ha, ha!

Miron. (*îngânând și el.*) Ha, ha, ha, ha! Du-te la naiba și nu mă năcăji! Zău, o să mă facă să întru într'un păcat, mulțea dracului!

Terinte. Ce-are a face? Conășul și-a pus ochiul pe Domnica, nici gândește la Dochîța. Ha, ha, ha.

Miron. Mă, vrei să mă faci să dau într'o posnă cu râsul tău?

Terinte (*îngânând pe Domnica.*) Doamne, când m'ar vedeă bărbatul meu! Doamne, când...

Miron. Când... când... când... iacă și femeia ta. Să vedem acum.

Terinte. Așa, așa, ai cuvânt. Femeia mea n'a fost fată 'n curte și...

Miron. Și și și... tacă-ți gura și haide la pândă! (*urecă 'n clopotniță.*)

SCENA XVIII.

Domnica. Dochito, Dochito, vin de grabă!

Vochița. Iacătă-mă-s, ce-i?

Domnica. Bărbații noștri s'au pus iar la pândă. Iacă, vine coconașul, să faci cum te-am învățat.

Vochița. Bine. (*Domnica intră 'n casă.*)

SCENA XIX.

Vochița. *Lionescu.* — *Terinte și Miron,*
(*în clopotniță.*)

Voichița (*făcându-se că iese dela Domnica.*)
Rămâi sănătoasă, cumătră; vin acuz.

Lionescu. Ian stăi, Vochito. Ce fugi de mine?

Vochița. Te 'nșeli, cuconașule. Poate că vorbești cu Domnica...

Lionescu. Ah, Dochito! ce-ți trece prin gând? Nu știi, că eu numai la mată gândesc?

Vochița. Ce se potrivește!

Lionescu. Zău așa! și ca să facem pace, na-ți inelul acesta.

Vochița. Ba io, te-a vedeà Domnica și s'a mânià.

Lionescu. Ce-mi pasă mie de Domnica, când eu numai pe Dochița iubesc.

Vochița. Pe mine? Ți-se pare, cuconășule; mai bine dă-mi pace și mă lasă să mă duc.

Lionescu. Ah, de ce ești mâniaoasă?

(Ce nu ți-e milă de mine,
Când ești așa de frumoasă
Și vezi că mor pentru tine?
Tu ești înger de viață,
Tu ești dulcea mea lumină,
Când sunt foc, tu ești de ghiață,
Spune-mi, ah, de ce pricină!)

Vochița. Cuconășule, dă-mi pace!

Lionescu. Frumusețea ta îmi place.

Vochița. Lasă-mă, mi-i drag bărbatul,
Eu lui i-am jurat credință.

(*Lionescu.* Iau asupra mea păcatul
De-a 'nșelă așa ființă.)

Vochița. Eu vreau să fiu credincioasă.

Să fiu femele de bine,
Măcar de și sunt frumoasă
Și zici că mori după mine.
Eu nu sunt o magopață,
Care dă la toți pricină.
Ești de foc, eu sunt de ghiață,
Căci n'am gând să cad în vină.)

Lionescu. Vochițo! Nu știi cât de mult te iubesc. (Ii dă inelul.)

Vochița. Zău, nu știu să te cred ori ba.

SCENA XX.

Vochița. Lionescu — Terinte și Miron (coboară din clopotniță.)

Terinte (cătră Vochița). A, jupâneasă, de astea îmi ești dumniata? A, țolină!

Miron, Ian las', cumetre, nu te năcăji!

Terinte. Cum să nu mă năcăjesc, bre? — N'ai auzit ce posnă vrea să-mi facă?

Miron. Nu-ți bate capul, cumetre, și hai la joc. *(li dă mâna și-l face să joace.)*

Sub potcoava cismei mele,

Buș, mocane, buș,

Șade dracu și-o muiere,

Buș, mocane, buș,

Și mă 'nvață-a face rele,

Buș, mocane, buș!

Terinte. (impotrivindu-se.) Lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă, bre; nu 'nțelegi?

SCENA XXI.

Cei dinainte. Domnica (ieșind.)

Domnica. Ce huet? Ce sfadă-i aici? Ați sculat satul în gura voastră.

Miron. Mai ai încă obraz de vorbă!

(Muiere neleguită,

Las' că nu te scap,

Socoți tu că sunt o vită
Să-mi pui coarne 'n cap?

Terente. Ce vorbă-i asta, cumetre, nu-ți aduci aminte ce-mi ziceai?

Când la boeresc eu vara
Am muncit mereu
Și mă 'ntorc acasă sara
La bordeiul meu,
Să vezi tu, nene Terinte,
Nevăstuica mea,
Cum îmi sare înainte
Ca o turturea.
Hopa, țupa, țupa, lupa,
Amândoi cântăm,
Hopa, țupa, țupa, lupa,
Rădem și jucăm.)

Miron. (cătră *Domnica.*) Am aflat eu trebile tale, leleo!

Domnica. Nebunit-ai ori nu ți-e mult?

Miron. Nu te mai fățarnici, tigoare veninoasă ce ești! Imi vine să te... (O amenință.)

Terinte (il ia de mână și-l silește să joace.)

Sub potcoava cismei mele,
Buș, mocane, buș,
Șade dracu și-o muiere,
Buș, mocane, buș,
Și mă 'nvață-a face rele,
Buș, mocane, buș.

Miron. Dă-mi pace, mă! n'am chef de joc.

Domnica. Bărbățele, drăguță!

Miron. Lipsește, scorie, că întru 'ntr'un păcat! (*O amenință.*)

Domnica. Iartă-mă, băditeuță, am greșit, și ca să-ți arăt, ține! (*li dă o palmă.*)

Terinte. Puf! Așa ai deprins-o tu decând ai luat-o din curte?

Vochița. (*cătră Terinte.*) Și eu, bădiță, te rog să nu bănuiești. (*li dă și ea o palmă.*)

(*Terinte și Miron se uită unul la altul.*)

Domnica. Iar dumniata, euconășule, ia-ți inelușul și te du de învață carte. Nu umblă după nevestele oamenilor. (*li dă inelul.*)

Vochița. (*dându-i și ea pe al ei.*) Nu te jucă cu femeile, că-i păți ce nu-i gândi.

Miron. Cum? Ce va să zică?

Domnica. Va să zică, că altădată nu trebuie să vă temeți femeile și să vă îndoiiți de dânsule.

Vochița. Și mai ales să v'ascundeți mai bine, dacă vreți să vă cereați nevestele, ca să nu vă audă.

Terinte. Va să zică ne-ați auzit?

Vochița. Negreșit, și v'am pedepsit cum vi se cade.

Terinte. Uf! acu mai răsufli.

Miron. Da, să vă spuiu, tare ne-ați speriat!

Lionescu. Adică dumniavoastră v'ați bătut joc de mine?

Vochița și Domnica. Cam așa!

Lionescu. Vă foarte mulțumesc de lecția ce mi-ați dat.

Terinte. Mă ierți, Vochițo?

Vochița. Cum? O femeie necredincioasă, o țolină... ba, ba, badeo, ba!

Terinte. Vochițo, drăguță!

Miron. Domnico, ia, Terinte e pricina, eu nici gândiam, puică, iartă-mă!

Domnica. Ce face? Să te iert? Eu, o tigoare, o scorie?

Miron. Iartă-mă, Domnico, m'a luat gura pe dinainte!

Terinte. Vochițo, iartă-mă!

Domnica. Pune-te 'n genunchi.

Vochița. (lui Terinte.) Și dumniata, jupâne!

Domnica. Acu sărută-mi mâna!

Vochița. Și dumniata, badeo!

(Bărbajii fac ce le zice).

Terinte   Vochița
*   *

Domnica
*

Lionescu
*

Miron
*

Domnica. Nu-i mai face ?

Miron. Doamne ferește !

Vochița. Da dumniata ?

Terinte. Să fiu al dracului de-oiu gândi măcar !

Domnica și Vochița. Bine, sculați-vă !

Lionescu. Acum spuneți-mi, care-i pedeapsa mea, căci eu sunt cel vinovat.

Domnica. Te iertăm, pentrucă fără să știi ne-ai ajutat să dăm o bună învățătură bărbaților noștri.

Lionescu. Dacă-i așa, primiți inelușele acestea, nu ca dela un amoretat, ci ca dela un bun prieten. Cred că și dumnealor s'or învoi la aceasta.

Terinte și Miron. Bucuroși ! Ha ! ha ! ha !
(râd cu toții.)

(Vodevilul poate rămânea afară, iar drept sfârșit, Terinte ia de mână pe Miron și eventual și pe ceilalți și joacă chiuind „Sub pot.oava cismeii mele, Buf, mocane, buf,“ etc., și către sfârșitul jocului se lasă cortina.)

(UODEUIL.

Lionescu.

Dacă brudnica junie
 Amor caută, visează,
 Gingaşa prietenie
 Patimile alintează,
 Dulce, blândă, liniştită,
 Ea nu cade în ispită.

Tofi

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dulce, blândă, liniştită,
 Ea nu cade în ispită.

Terinte.

Ne-am făcut închipuire
 C'o să dăm de supărare.
 Omul oricum e din fire,
 Gărgăuni în cap tot are.
 Albă cerul mulţumită,
 Că n'am dat peste ispită.

Toți.

Albă cerul mulțumită,
Că n'am dat peste ispită.

Miron.

Doi ce-aveți gugumănie
Să ispițiți pe neveste,
Nu faceți așa prostie,
Căci femeia... dracu este.
Ea de cer îi osândită,
Ca să cadă în ispită.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Toți.

Ea de cer îi osândită,
Ca să cadă în ispită.

Vochița.

Autorul azi vă roagă
Și plecat acum vă cere
Să-i spuneți dac'astă glumă

V'a adus vre o plăcere.
Așteptarea lui dorită
N'o aduceți în ispită!

Toți.

Așteptarea lui dorită
N'o aduceți în ispită!)

(Cortina cade.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cuprinsul :

	Pag.
Prefață	3
Îndrumări (de N. Băilă)	5
Cârlanii (de C. Negruzzi)	12

BCU Cluj / Central University Library Cluj

**În Biblioteca populară a Asociațiunii
„Astra“ mai sunt și următoarele nu-
mere de cuprins și istoric:**

Nr. 96, 97.	<i>Ardealul și Ardelenii</i> , de Victor Lazăr. 2 broșuri, amândouă	lei 6—
" 98.	<i>Tudor Vladimirescu</i> , de Ioan Georgescu	" 3—
" 99.	<i>Oameni și stări dela noi</i> , de Dr. E. Dăianu	" 3—
" 101, 102.	<i>Mitropolitul Andreiu Saguna</i> , de Dr. I. Lupaș, 2 broșuri, amândouă	" 6—
" 105.	<i>Avram Iancu</i> , de Ioan Georgescu	" 4—
" 107.	<i>Ioan C. Brătianu</i> , de O. Sumea	" 5—
" 109.	<i>David Urs de Mărgineni</i> , de Victor Lazăr	" 2—
" 129.	<i>Vasile L. Pop</i> , de Dr. E. Dăianu	" 5—
" 134.	<i>Moartea lui Asan</i> , de Ioan A. Lapedatu	" 5—
" 136.	<i>Amor și răzbunare</i> , de Ioan A. Lapedatu	" 5—
" 137.	<i>Luptele lui Mihai Viteazul</i> povestite de el însuși	" 5—
" 140.	<i>1 Decembrie 1918</i> , de Romul Simu	" 5—
" 144.	<i>Pietra credinței</i> , de Coriolan Brediceanu	" 5—

Recomandăm cu tot dinadinsul cumpărarea acestor numere, cari ne arată luptele oamenilor noștri din trecut și suferințele îndurate de poporul român.

Ceice comandă cel puțin zece exemplare dintr'unul și acelaș număr, au un rabat de 25%, adecă plătesc numai trei sferturi din prețul total.

Alte broșuri din Biblioteca populară.

Nr. 92.	<i>Un Sat din Ardeal</i> , de I. Georgescu . . .	lei 3'—
„ 93.	<i>Din popor. Povestiri</i> de Petrea Dascălul . . .	„ 3'—
„ 94.	<i>Povestiri</i> de I. Agârbiceanu	„ 3'—
„ 100.	<i>Ce este Asociațiunea?</i> de I. Georgescu . . .	„ 3'—
„ 104.	<i>Păcatele noastre</i> , de I. Agârbiceanu . . .	„ 3'—
„ 106.	<i>Învățătură și petrecere</i> , de I. Georgescu (203 pag.)	„ 10'—
„ 110.	<i>Sămânța Ințelepciunii</i> , de Regina Maria . . .	„ 2'—
„ 112.	<i>Gânduri de dat mai departe</i> , de Dr. H. P. Petrescu	„ 3'—
„ 113.	<i>Pentru sările de șezătoare</i>	„ 3'—
„ 114.	<i>Înviere. Poezii</i> de Ioan Borgia	„ 3'—
„ 115.	<i>Clipe de întremare sufletească</i>	„ 3'—
„ 116.	<i>Icoane dela țară. Povestiri</i> de Petrea Dascălul	„ 3'—
„ 117.	<i>Povești și fabule</i> , de Moșul (Nicolae P. Petrescu)	„ 3'—
„ 118.	<i>Povești din Țara Cehului</i> , de Bojena Nemțova	„ 4'—
„ 120.	<i>E primejduită cultura! O vorbă fără- nimii noastre</i>	„ 3'—
„ 121.	<i>Patria. Poezii</i> de G. Tutoveanu	„ 3'—
„ 122—123.	<i>Ileana. Feerie</i> de I. Borgia	„ 6'—
„ 124.	<i>O bucată de pâine</i> , de Dr. H. P. Petrescu . . .	„ 6'—
„ 125.	<i>Prisonierul din Caucaz</i> , de L. Tolstoi . . .	„ 5'—
„ 126.	<i>Lucă, minte slabă, și alte povestiri</i> de I. Pop Reteganul	„ 4'—

- Nr. 127. *Cum să ne îngrijim vița de vie și vitele*
de I. A. și P. și Ioan Zamfirescu . . . lei 2'—
- „ 128. *Hârtia de o sută*, povestire de Ed. de
Amicis, trad. de d-na Șt. Bindei . . . „ 5'—
- „ 131. *Dușmanii omului*, de Ioan Pop-Câmpeanu . . . „ 4'—
- „ 132. *Snoave, chiuituri etc.* de A. Bârseanu și
biografia acestuia . . . . . „ 4'—
- „ 133. *Povestea vieții lui Vasile Alexandri*,
de Gh. Vâlsan . . . . . „ 5'—
- „ 135. *O șezătoare românească* . . . . . „ 5'—
- „ 138. *De cetit și răspândit*, material pentru șe-
zătorile culturale . . . . . „ 5'—
- „ 141. *Vine Crăciunul*, piesă de teatru pentru
copii de Elena C. Sporea . . . . . „ 5'—
- „ 142. *Fapte de împlinit* . . . . . „ 5'—
- „ 143. *Grivei și alte povestiri* de Dr. H. P. Petrescu . . . „ 5'—
- „ 145. *Casa Țăranului*, de I. Pop Reteganul . . . „ 5'—
- „ 146. *Pricinuitorii boalelor*, de I. Pop-Câm-
peanu. — *Plantele de leac*, de N. . . . . „ 5'—
- „ 147. *Din poveștile lui Moș Toader*, de Ad. Bolcu . . . „ 5'—
- „ 148. *Un cias de șezătoare populară*, de T.
Păcățianu, A. Bolcu, I. Pop Reteganul
și Dr. H. P. Petrescu . . . . . „ 5'—
- „ 149. *Niță Zdrenghea*, de Alex. Lupeanu-Melin . . . „ 5'—
- „ 151. *Gheorghe Cârțan*, de A. P. Bănuțiu . . . „ 5'—
- „ 152. *Nutremânt sufletesc* . . . . . „ 5'—

